

ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ

ΒΑΣΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ, 11.— Από το ρόλο που έπαιξε το κράτος τις τελευταίες δεκαετίες έχει διαμορφωθεί η ψυχολογία του αγρότη, που οδηγεί σε συμπεριφορά παθητικής αναμονής και αποδότης, σε άρνηση αυτοδυναμίας προσπάθειας, σε αμφισβήτηση του κάθε «εξωτερικού» στοιχείου και σε στάση καχυποψίας προς τους δημόσιους και συλλογικούς φορείς.

Αυτό αναφέρεται στις κατευθύνσεις της αγροτικής πολιτικής που έδωσε στη δημοσιότητα ο υπουργός Γεωργίας κ. Κ. Σημίτης.

Η αγροτική πολιτική στο

χώρα:

Α. Στη μείωση του απευθείας κόστους των εισροών με ενεργωποίηση των συνεταιριστικών οργανώσεων στο κύκλωμα παραγωγής, διακίνησης και εμπορίας τους.

Β. Στην αύξηση της εγχώριας παραγωγής των εισροών και τη μείωση, όπου δεν είναι δυνατός ο απόλυτος μηδενισμός, του ποσοστού εξάρτησης από εισαγωγές.

Γ. Στην ανάπτυξη ελληνικής τεχνολογίας για τη δημιουργία εγχώριων πηγών εισροών, με εξαγωγικό προσανατολισμό και εγγυημένη προσαρμογή στις ελ-

ληνικές ανάγκες και συνθήκες και

Δ. Στον αυστηρό έλεγχο για την καταλληλότητα και τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις καθώς και την ασφάλεια στη χρήση των εισροών.

— Στόχος της αγροτικής πολιτικής είναι να υπάγεται σε κάθε χωριό γεωτεχνικός, «γενικής επιστάσεως» ενταγμένος στο συνεταιρισμό και παράλληλα μέσο από τις δευτεροβάθμιες και τις κλαδικές συνεταιριστικές οργανώσεις, να είναι δυνατή η παροχή εξειδικευμένης τεχνικής βοήθειας στους εμπέδους κλάδους παραγωγής.

Η βασική «φιλοσοφία» αυτής της κατεύθυνσης βασίζεται στην αρχή της ανάπτυξης της αυτοδυναμίας των παραγωγικών φορέων, η οποία και αποτελεί γεντρικό στόχο της αγροτικής πολιτικής.

— Για να ανταποκριθούν στον ενεργό ρόλο που τους ανατίθεται από την αγροτική πολιτική, οι συνεταιριστικές οργανώσεις θα πρέπει να καταβάλουν οι ίδιες τις αναγκαίες προσπάθειες. Η αλλαγή στις δομές και τον τρόπο λειτουργίας της κοινωνίας και της οικονομίας δεν έχονται μόνο ως αποτέλεσμα διατάξεων, νόμων και διοικητικών παρεμβάσεων. Η αυτοδιαχείριση δεν ανατίθεται. Αποτελεί κυρίως αποτέλεσμα της κινητοποίησης των ίδιων των ενδιαφερομένων οι οποίοι εκμεταλλεύονται τις παρεχόμενες δυνατότητες, αναλαμβάνουν όλο και περισσότερες δραστηριότητες και επεκτείνουν τον τομέα της αυτοδιαχείρισης. Το κράτος δεν μπορεί παρά να περιορίζεται στο να δημιουργεί πρόσφορο έδαφος, από πλευράς νομικής και οικονομικής, για τη «φιλοβουλία» των πρωτοβουλιών. Όμως η ανάληψη πρωτοβουλιών για την αξιοποίηση του πλαισίου αυτού ανήκει στις ίδιες τις συνεταιριστικές οργανώσεις.